"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ମାୟାକୁ ବଶ କରିବାର ମନ୍ତ୍ର ହେଲା ମନ୍‌ମନାଭବ, ଏହି ମନ୍ତ୍ରରେ ସବୁ ଚମତ୍କାରୀ ଭରି ରହିଛି, ଏହି ମନ୍ତ୍ର ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରି ଦେଉଛି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଆତ୍ମା ପାଇଁ ସୁରକ୍ଷାର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଧି କ'ଣ ଏବଂ କିପରି ?

ଉ□ର:- ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ହିଁ ସୁରକ୍ଷାର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉପାୟ କାରଣ ଏହି ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ସୁଧୁରୁଛି, ତୁମେ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନେଉଛ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ପତିତ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଗୁଡିକ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବଳ ମିଳିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଜ୍ଞାନରୂପକ ଖଡ୍ଗରେ ଯୋଗ ରୂପକ ଧାର ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଠା ବା ସ□ପ୍ରଧାନ ହେବ, କାହାକୁ ବି ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ଦୁର୍ବଳ ହେବାର ନାହିଁ । ନିଜେ ନିଜକୁ ପଚାରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ କେତେ ସମୟ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହୁଛି ?

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ନିଶ୍ଚୟ ସାବଧାନ କରାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । କ'ଣ ? ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଥମ । ସୁରକ୍ଷା କ'ଣ ? ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବହୁତ ବହୁତ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିଥାଅ । ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୂଳ କଥା । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି - ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯେତେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ତତ୍ପର ରହିବ ସେତେ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହିବ ଏବଂ ବ୍ୟବହାର ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ହେବ କାହିଁକିନା ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଚରିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଯାଂ□ କରିବାକୁ ହେବ— ମୋର ଚରିତ୍ର କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଲା ଭଳି ନୁହେଁ ତ ! ମୋତେ ଦେହ ଅଭିମାନ ଆସୁ ନାହିଁ ତ ? ଏସବୁ ଭଲ ଭାବେ ନିଜକୁ ଯା□ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପଢୁଛ ଏବଂ ପଢ଼ାଉଛ ମଧ୍ୟ । ଏ ପାଠ ବେହଦ (ଅବିନାଶୀ) କେବଳ ବାବା ହିଁ ପଢ଼ାନ୍ତି । ବାକି ତ' ସମସ୍ତେ ଦେହଧାରୀ । ଏଥିରେ ସାରା ଦୁନିଆ ଆସି ଯାଉଛି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ବିଦେହୀ । ସିଏ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ବିଦେହୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ମୁଁ ଆସିଛି ତୁମକୁ ବିଦେହୀ କରିବା ପାଇଁ । ପବିତ୍ର ହେଲେ ହିଁ ସେଠାକୁ ଯାଇପାରିବ । ଛି-ଛି ମାନଙ୍କୁ ତ' ସାଥିରେ ନେଇ ଯିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ବାବା ଏହି ମନ୍ତ୍ର ଦିଅନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ମାୟାକୁ ବଶ କରିବାର ମନ୍ତ୍ର । ଏହା ପବିତ୍ର ହେବାର ମନ୍ତ୍ର । ଏହି ମନ୍ତ୍ରରେ ବହୁ ବିଶେଷତା ଭରି ହୋଇଛି, ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେମାନେ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ । ନିଶ୍ଚୟ ଆମେ ହିଁ ଦେବତା ଥିଲୁ, ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଯଦି ନିଜର ସୁରକ୍ଷା ଚାହଁ, ମଜବୁତ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମହାବୀର ହେବାକୁ ଚାହଁ ତେବେ ଏହି ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ବାବା ତ' ଶିକ୍ଷା ଦେଉଥିବେ । ଡ୍ରାମା ବୋଲି କହୁଥିବେ । ଡ୍ରାମାଅନୁସାରେ ସବୁ କିଛି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଠିକ୍ ଚାଲିଛି । ପୁଣି ପରବ□ୀ ସମୟ ପାଇଁ ବୁଝାଉଥିବେ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ଦୁର୍ବଳ ହେବାର ନାହିଁ । ବାହାରେ ରହୁଥିବା ଗୋପୀମାନେ ଯେତିକି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାନ୍ତି, ପାଖରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଯାଦ କରନ୍ତି ନାହିଁ କାହିଁକିନା ସେମାନେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୁଅନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ମିଶନ୍ତି, ତାଙ୍କର ପେଟ ଯେପରି କି ପୂରି ଯାଏ । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାନ୍ତି ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇ ପାରିବେ । ଦେଖାଯାଏ— ଭଲ-ଭଲ, ବଡ଼-ବଡ଼ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ସ□ାଳନ କରୁଥିବା ମୁଖ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ଦୁର୍ବଳ । ଯୋଗର ଧାର ବହୁତ ଭଲ ହେବା ଦରକାର । ଜ୍ଞାନ ତରବାରୀରେ ଯୋଗର ଧାର ନ ହେବା କାରଣରୁ କାହାକୁ ତୀର ଲାଗେ ନାହିଁ, ଜୀଇଁ ଥାଉ ଥାଉ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମରନ୍ତି ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି, ଜ୍ଞାନର ବାଣ ମାରି ବାବାଙ୍କର କରିବା ବା ଏଇ ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ଅନାସକ୍ତ ହେବା । କିନ୍ତୁ ମରନ୍ତି ନାହିଁ, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଜ୍ଞାନ ତରବାରୀର କିଛି ତ୍ରୁଟି ଅଛି । ଯଦିଓ ବାବା ଜାଣନ୍ତି - ଡ୍ରାମା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଠିକ୍ ଚାଲିଛି, କିନ୍ତୁ ପରବ□ୀ ସମୟ ପାଇଁ ତ' ବୁଝାଉଛନ୍ତି ନା । ସମସ୍ତେ ନିଜ ହୃଦୟକୁ ପଚାର— ମୁଁ କେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି ? ଯୋଗରେ ହିଁ ବଳ ଆସିବ । ତେଣୁ କୁହାଯାଏ ଜ୍ଞାନ ତରବାରୀରେ ଧାର ଦରକାର । ଜ୍ଞାନ ତ' ବହୁତ ସହଜ ରୀତିରେ ବୁଝାଇପାରିବେ । ଯେତେ-ଯେତେ ଯୋଗରେ ରହିବ ସେତେ ବେଶି ମିଠା ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ସ□ପ୍ରଧାନ ଥିଲ ତେଣୁ ବହୁତ ମିଠା ଥିଲ । ଏବେ ପୁଣି ସ□ପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମର ସ୍ୱଭାବ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମିଠା ହେବା ଦରକାର । କେବେ ବି ନାରାଜ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏପରି

ବାତାବରଣ ନ ହେଉ ଯେପରି କେହି ନାରାଜ ହୋଇଯିବ । ଏପରି ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଦରକାର, କାହିଁକିନା ଏହି ଈଶ୍ୱରୀୟ କଲେଜ୍ ସ୍ଥାପନ କରିବା ହିଁ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେବା । ଭାରତରେ ବହୁତ ବିଶ୍ୱ-ବିଦ୍ୟାଳୟ ରହିଛି । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ତାହା ନୁହେଁ । ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ ତ' ଗୋଟିଏ । ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ଜାଣନ୍ତି ସାରା ଦୁନିଆର ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ବିନାଶ ହୋଇଯିବେ । ବାବାଙ୍କୁ ଏଥିପାଇଁ ଡକାଯାଉଛି ଯେ ଛି-ଛି ଦୁନିଆର ବିନାଶ ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରନ୍ତୁ । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆସିଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ମାୟାର ଆଡମ୍ବର ବହୁତ । ଆଡମ୍ବର ପତନର ଖେଳ ବି ଦେଖାନ୍ତି । ବଡ଼-ବଡ଼ ଘର ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି —ଏହା ହେଉଛି ମାୟାର ଆଡମ୍ବର (ପମ୍ପ) । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏତେ ମହଲାର ଘର ତିଆରି ହୁଏ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତିଆରି ହୁଏ କାହିଁକିନା ଏଠାରେ ରହିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ କମ୍ ଅଛି । ଯେତେବେଳେ ବିନାଶ ହେବ ସେତେବେଳେ ସବୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ଘର ମଧ୍ୟ ଖସିପଡିବ୍ । ପୂର୍ବରୁ ଏତେ ବଡ଼ବଡ଼ ଘର ତିଆରି ହେଉ ନଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ବୋମା ପଡିବ ସେତେବେଳେ ଘର ସବୁ ଏଭଳି ଭୁଷୁଡି ପଡିବ ଯେପରି ତାସ । କାର୍ଡ ଭଳି ଖସି ପଡିବ । ଏହାର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ସେମାନେ ହିଁ ମରିବେ ବାକି ଅନ୍ୟମାନେ ରହିଯିବେ । ନାଁ, ଯିଏ ଯେଉଁଠି ଥିବେ, ସମୁଦ୍ରରେ ଥାଆନ୍ତୁ, ପୃଥିବୀରେ ଥାଆନ୍ତୁ, ପାହାଡ଼ରେ ଥାଆନ୍ତୁ, ଅଥବା ଆକାଶରେ ଉଡୁ ଥାଆନ୍ତୁ...ସବୁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନା । ଯେତେ ବି ୮୪ ଲକ୍ଷ ଯୋନି ଜୀବ ଅଛନ୍ତି, ସବୁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଏସବୁ କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ । ନା ଏତେ ମନୁଷ୍ୟ ହେବେ, ନା ମଶା, ନା ଜୀବ ଜନ୍ତୁ ଆଦି ହେବେ । ଏଠାରେ ତ' ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଦେବତା ହେଉଛ, ସେଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ସ□ପ୍ରଧାନ ହେବ । ଏହିଠାରେ ମଧ୍ୟ ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଘର ବହୁତ ପରିଷ୍କାର ପରିଚ୍ଛନ୍ନ ରହିଥାଏ । ତୁମେ ତ' ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବତା ହେଉଛ । ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବତା ହେଉଛ, ଏହା କିଛି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ କ୍ରମାନୁସାରେ ଏହା ହୋଇଥିଲ । ମଇଳା ଆଦି ସେଠାରେ କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର— ଆମେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ବାବା କେବଳ ଜଣେ ଯିଏକି ଆମର ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଆମକୁ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି । ପାଠ ପଢ଼ାରେ ସର୍ବଦା କ୍ରମାନୁସାରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଥାଆନ୍ତି । କେହି କମ୍ ପଢ଼ନ୍ତି, କେହି ଅଧିକ ପଢ଼ନ୍ତି । ଏବେ ପିଲାମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି, ବଡ଼-ବଡ଼ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲୁଛନ୍ତି ଏଥିପାଇଁ ଯେ ବଡ଼-ବଡ଼ ପଦାଧୀକାରୀ ମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତୁ । ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗର ମଧ୍ୟ ମହିମା କରାଯାଏ । ମୁଖ୍ୟତଃ ବିଦେଶୀମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ଆଗ୍ରହ ହୋଇଥାଏ ରାଜଯୋଗ ଶିଖିବା ପାଇଁ । ଭାରତବାସୀଙ୍କର ତ' ତମୋପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧି । ସେମାନଙ୍କ (ବିଦେଶୀ) ବୁଦ୍ଧି ତମୋ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଆଗ୍ରହ ଥାଏ— ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କର ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ ଶିଖିବା ପାଇଁ । ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ ପ୍ରସିଦ୍ଧ, ଯଦ୍ୱାରା ଭାତର ସ୍ୱର୍ଗ ହୋଇଥିଲା । ବହୁତ କମ ଆସନ୍ତି, ଯିଏକି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବୁଝନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗ (ହେବେନ୍) ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହେଲା ତାହା ପୁନର୍ବାର ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ । ପୃଥିବୀର ସବୁଠାରୁ ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ହେଭେନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପାରାଡାଇଜ୍ (ସ୍ୱର୍ଗ) । ସ୍ୱର୍ଗର କେତେ ମହିମା ରହିଛି । ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ନର୍କ, ଶିବାଳୟ ଓ ବେଶ୍ୟାଳୟ । ପିଲାମାନଙ୍କର ଏବେ କ୍ରମାନୁସାରେ ମନେ ପଡୁଛି ଯେ ଆମକୁ ଏବେ ଶିବାଳୟ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ହେଲେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ସେହି ପଣ୍ଡା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇଯାଆନ୍ତି । ଭକ୍ତିକୁ ରାତ୍ରି କୁହାଯାଏ, ଜ୍ଞାନକୁ ଦିବସ କୁହାଯାଏ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା । ନୂଆ ଜିନିଷ ଓ ପୁରୁଣା ନିଜିଷରେ ବହୁତ ପ୍ରଭେଦ ଥାଏ । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କ ମନକୁ ଆସୁଛି— ଏତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଠପଢ଼ା, ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ କୋଠାଘରେ ପଢ଼ାଇଲେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଲୋକ ଆସିବେ । ଜଣ ଜଣଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ୍ । ବାସ୍ତବରେ ପାଠପଢ଼ା ବା ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଏକାନ୍ତ ସ୍ଥାନ ଆବଶ୍ୟକ । ବ୍ରହ୍ମ ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କର ଆଶ୍ରମ ମଧ୍ୟ ସହର ଠାରୁ ବହୁ ଦୂରରେ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜମିରେ ତଳେ ବସିଥା'ନ୍ତି । ଏତେ ଉଚ୍ଚ ମହଲରେ ରହନ୍ତି ନାହିଁ । ଏବେ ତ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବା କାରଣରୁ ସହର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି । ସେହି ଶକ୍ତି ଶେଷ ହୋଇ ଯାଇଛି । ବ□ମାନ ସମସ୍ତଙ୍କ ବ୍ୟାଟେରୀ ଡିସ୍‌ଚାର୍ଜ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ବ୍ୟାଟେରୀକୁ କିପରି ଚାର୍ଜ କରିବାକୁ ହେବ— ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କେହି ବି ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାର୍ଜ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାର୍ଜ କଲେ ହିଁ ଶକ୍ତି ଆସେ । ସେଥିପାଇଁ

ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ଯୋଗ । କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ହିଁ ମାୟାର ବିଘ୍ନ ପଡ଼େ । କେହି କେହି ତ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହନ୍ତି, କେହି ଲୁଚାଇ ଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ନିଜ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଅବଗୁଣ ଅଛି, ତାହା ତ ବାବାଙ୍କୁ କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଜନ୍ମରେ ଯେଉଁ ପାପ କରିଛ, ତାହା ଅବିନାଶୀ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ଦରକାର, ନହେଲେ ତାହା ମନକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରିବ । ଶୁଣାଇବା ପରେ ମନ ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ । ମନ ଭିତରେ ରଖିବା— ଏହା ମଧ୍ୟ କ୍ଷତିକାରକ । ଯିଏ ସଚ୍ଚା ସନ୍ତାନ ହୋଇଥାଆନ୍ତି, ସିଏ ସବୁ ବାବାଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦିଅନ୍ତି— ଏହି ଜନ୍ମରେ ଏହି ସବୁ ପାପ କରିଛି । ଦିନକୁ ଦିନ ବାବା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ତମୋପ୍ରଧାନ କାରଣରୁ ପାପ ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେଉଥିବ ନା ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ବହୁତ ଜନ୍ମର ଶେଷରେ ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପତିତ, ତାଙ୍କ ଭିତରେ ହିଁ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରେ କାହିଁକିନା ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଜନ୍ମରେ ପାପ ତ ହୋଇଛି ନା । କେତେକଙ୍କୁ ଜଣା ହିଁ ପଡ଼େ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଏହା କ'ଣ କରୁଛୁ । ସତ୍ୟ କହନ୍ତି ନାହିଁ । କେହି କେହି ସତ୍ୟ କହିଦିଅନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ତୁମର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେଲେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଶାନ୍ତ ହୁଏ । ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟ ବୁଢ଼ା ହୋଇଗଲେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ସ୍ୱତଃ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ । ଏଥିରେ ତ ଛୋଟ ଅବସ୍ଥାରୁ ସବୁ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ଯୋଗବଳ ଠିକ୍ ରହିଲେ, ଏଇ ସବୁ କଥା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ସେଠାରେ କୌଣସି ମାରାତ୍ମକ ରୋଗ, ମଇଳା ଆଦି କିଛି ନଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ ସ୍ୱଚ୍ଛ-ଶୁଦ୍ଧ ରହନ୍ତି । ସେଠାରେ ହିଁ ହେଉଛି ରାମ ରାଜ୍ୟ । ଏଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ, ତେଣୁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମାରାତ୍ମକ ରୋଗ ଆଦି ଅଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏଭଳି କିଛି ହୁଏ ନାହିଁ । ତାହା କଥାରେ ବର୍ଣ୍ଣନ କରିହେବ ନାହିଁ । କେତେ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍-ସ୍ୱର୍ଗ, ନୂଆ ଦୁନିଆ । ସେଠାରେ ବହୁତ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ରହେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଏହି ପୁରୁଷୋ□ମ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ତୁମେ ଏହି ସବୁ କଥା ଶୁଣୁଛ । କାଲି ଶୁଣୁ ନ ଥିଲ । କାଲି ମୃତ୍ୟୁଲୋକର ମାଲିକ ଥିଲ, ଆଜି ଅମରଲୋକର ମାଲିକ ହେଉଛ । ଏହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ କାଲି ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ଥିଲ, ଆଜି ଅମରଲୋକର ମାଲିକ ହେଉଛ । ଏବେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସି ଅମରଲୋକ ଯିବା ପାଇଁ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ପାଠ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ମିଳିଛନ୍ତି । ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ନ୍ତି, ସେ ପଇସା ଆଦି ମଧ୍ୟ ଭଲ ରୋଜଗାର କରନ୍ତି । ପାଠପଢ଼ାର ଚମତ୍କାର କୁହାଯିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି । ଏହି ପାଠପଢ଼ାରେ ତୁମେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛ । ଏବେ ତୁମେ ଆଲୋକରେ ଅଛ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ପୁଣି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବାରମ୍ବାର ଭୂଲି ଯାଉଛ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଯାଉଛ । ଭୂଲିଯିବା ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଯିବା ।

ଏବେ ତୁମେ ସଙ୍ଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ କଳିଯୁଗରେ ନାହୁଁ । ଏହା ସର୍ବଦା ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ନୂଆ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବାବା ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଶୁଦ୍ଧ ଅହଂକାର । ତାହା ଅଶୁଦ୍ଧ ଅହଂକାର । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ତ କେବେ ଅଶୁଦ୍ଧ ବିଚାର ମଧ୍ୟ ଆସିବା ଅନୁଚିତ୍ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି-କରି ଶେଷରେ ଫଳ ବାହାରିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ । ପରୀକ୍ଷା ହେଲେ କ୍ରମାନୁସାରେ ପାସ୍ ହୋଇ ପୁଣି ଟ୍ରାନ୍ସଫର (ସ୍ଥାନାନ୍ତର) ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ତୁମର ହେଉଛି ବେହଦର ପାଠ ପଢ଼ା, ଯାହାକୁ କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ତୁମେ କେତେ ବୁଝାଉଛ । କେତେ ନୂଆ-ନୂଆ ଆସୁଛନ୍ତି, ବେହଦର ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ସଂପ□ି ପାଇବା ପାଇଁ । ଯଦିଓ ଦୂରରେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଶୁଣି-ଶୁଣି ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଯାଇଥାନ୍ତି ଯେ ଏପରି ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଯିବା ଦରକାର । ଯେଉଁ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଏପରି ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ମିଶିବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବା ଦରକାର । ସମସ୍ତେ ବୁଝିକରି ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସନ୍ତି । କେହି ବୁଝି ନଥିଲେ, ମଧ୍ୟ ଏଠାକୁ ଆସି ବୁଝି ଯାଆନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମନରେ ଯଦି କୌଣସି କଥା ଅଛି, ବୁଝି ନପାରୁଛ, ତେବେ ପଚାର । ବାବା ତ ଚୁମ୍ବକ ଅଟନ୍ତି ନା । ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଅଛି, ସିଏ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ପାରନ୍ତି । ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ ବୁଝି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଶୁଣି ନଶୁଣିଲା ଭଳି ରହନ୍ତି । ଏଠାରେ କିଏ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ? ଭଗବାନ । ତାଙ୍କର ନାମ ହେଉଛି ଶିବ । ଶିବବାବା ହିଁ ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ କେଉଁ ପାଠ ପଢ଼ା ଭଲ ? ତୁମେ କହିବ ଆମକୁ ଶିବବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁ

ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ୨୧ ଜନ୍ମର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ମିଳୁଛି । ଏହିପରି ବୁଝାଇ-ସୁଝାଇ ନେଇ ଯାଆନ୍ତି । କିଏ ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନବୁଝିବା କାରଣରୁ ଏତେ ସେବା କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ବନ୍ଧନର ଜଞ୍ଜୀରରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହନ୍ତି । ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ତ ତୁମେ କିପରି ନିଜକୁ ଜଞ୍ଜୀରରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆସିଲ । ଯେପରି କେହି ମାତାଲ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟ ଥିଲା, ଯାହାକି ଆକର୍ଷଣ ହେଲା । ଡ୍ରାମାରେ ଭଟ୍ଟି ହେବାର ଥିଲା । ବ□ି ଥାଉ-ଥାଉ ମରି ମଧ୍ୟ ମାୟା ଆଡ଼କୁ କେହି କେହି ପୁଣି ଚାଲିଗଲେ । ଯୁଦ୍ଧ ତ ହେଉଛି ନା । ମାୟା ଦେଖୁଛି— ଇଏ ବହୁତ ସାହସ ଦେଖାଇଛି, ଏବେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ପ୍ରହାର କରି ଦେଖେ ଯେ ପକ୍କା ଅଛି ନା ନାହିଁ ? ପିଲାମାନଙ୍କର କେତେ ଦାୟିତ୍ୱ ନିଆ ଯାଉଥିଲା । ସବୁ କିଛି ଶିଖାଉଥିଲେ । ତୁମେମାନେ ଆଲ୍‌ବମ୍ ଆଦି ଦେଖୁଛ କିନ୍ତୁ କେବଳ ଚିତ୍ର ଦେଖିଲେ ବି ବୁଝି ପାରିବ ନାହିଁ । କେହି ବସି ବୁଝାଇବେ ଯେ କ'ଣ କ'ଣ ହେଉଥିଲା । କିପରି ଭଟ୍ଟିରେ ରହି ଥିଲେ, ପୁଣି କିଏ କିପରି ଏଠାକୁ ଆସିଲେ, ଆଉ ତ କିଏ କିପରି । ଯେପରି ଟଙ୍କା ଛପା ଯାଏ ତ କେତେ ଖରାପ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସଂଗଠନ । ଈଶ୍ୱର ଆସି ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି କଥା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଡାକୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯେପରି କିଛି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । କହନ୍ତି ଏହା କିପରି ହୋଇ ପାରିବ । ତେବେ ମାୟା ରାବଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏପରି କରିଦିଏ । ଶିବବାବାଙ୍କ ପୂଜା ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି, ପୁଣି କହି ଦିଅନ୍ତି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । ଶିବବାବା କହୁଛ ତେବେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କିପରି ହେବେ । ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, ଲିଙ୍ଗକୁ ଶିବ କହୁଛନ୍ତି । ଏପରି କଣ କହୁଛନ୍ତି କି ଏଥିରେ ଶିବ ବସିଛନ୍ତି । ଏବେ ପଥର ଗୋଡ଼ି ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି କହିବା... ତେବେ କ'ଣ ସବୁ ଭଗବାନ ହିଁ ଭଗବାନ । ଭଗବାନ ତ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ହେବେ ନାହିଁ ନା । ତେବେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କଳ୍ପ ପୂର୍ବେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ବୁଝାଇଥିଲେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଏଭଳି ମିଠା ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଖଦାୟୀ ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ହେବ ଯେଉଁଠି କେହି ବି ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଉନଥିବେ । ବାବାଙ୍କ ଭଳି ବିଦେହୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ନିଜର ସ୍ୱଭାବକୁ ମିଠା ଏବଂ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଶାନ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସର୍ବଦା ଏହି ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଆମେ ସଙ୍ଗମଯୁଗୀ, କଳିଯୁଗୀ ନୁହେଁ । ବାବା ଆମକୁ ନୂତନ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ପାଠପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ଅଶୁଦ୍ଧ ବିଚାରକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂକଳ୍ପର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ପ୍ରକାରର ସୁଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସିଦ୍ଧିସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ତୁମେ ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ପିଲାମାନଙ୍କର ସଂକଳ୍ପରେ ଏତେ ଶକ୍ତି ରହିଛି, ଯାହାକି ଯେଉଁ ସମୟରେ ଯାହା କରିବାକୁ ଚାହିଁବ ତାହା କରିପାରିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ କରାଇପାରିବ କାରଣ ତୁମମାନଙ୍କର ସଂକଳ୍ପ ସର୍ବଦା ଶୁଭ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟେ । ଯେଉଁ ସଂକଳ୍ପ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହୋଇଥାଏ ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ । ଏହିଭଳି ସଂକଳ୍ପ କରିବା କାରଣରୁ ମନ ସର୍ବଦା ଏକାଗ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ରହିଥାଏ, ଏଣେତେଣେ ଯାଇନଥାଏ ତେଣୁ ଯେଉଁଠି ଇଚ୍ଛା, ଯେତେବେଳେ ଇଚ୍ଛା ମନକୁ ସେଠାରେ ସ୍ଥିତ କରି ହୋଇଥାଏ, ଏହାଦ୍ୱାରା ସିଦ୍ଧି ସ୍ୱରୂପ ସ୍ୱତଃ ହୋଇଯାଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ପରିସ୍ଥିତିର ହଲଚଲ୍‌ର ପ୍ରଭାବରୁ ମୁକ୍ତ ରହିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ବିଦେହୀ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର ।